

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a Mgr. Jana Passera v právní věci stěžovatelky **V. O.**, zastoupené JUDr. Radoslavem Bolfem, advokátem se sídlem v Mělníku, Fibichova 218, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2006 č. j. 28 Az 3/2006 – 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna advokátovi JUDr. Radovanovi Bolfovi **se n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 28. 4. 2006 č. j. 28 Az 3/2006 - 19 odmítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen ministerstvo) ze dne 29. 12. 2005 č. j. OAM-2208/VL-10-ZA05-2005, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítala nezákonnost rozhodnutí ministerstva způsobenou tím, že ministerstvo nezjistilo přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí a v důsledku toho i nesprávně právně posoudilo žádost o azyl, dále že důkazy, které si ministerstvo opatřilo pro rozhodnutí, nebyly úplné a nemohlo tedy správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět, a že rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně, čímž mělo dojít k porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále se dovolávala názoru v Příručce k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků (dále jen „Příručka“), a to čl. 53 a 43. Z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení, neboť pouze v tomto případě může být kasační stížnost soudem meritorně projednána.

Protože kasační stížnost měla vady spočívající v tom, že neměla zákonem předepsané náležitosti, byla stěžovatelka usnesením krajského soudu ze dne 17. 8. 2006 č. j. 28 Az 3/2006 – 41 vyzvána, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení prostřednictvím ustanoveného zástupce doplnila kasační stížnost tak, že označí důvody kasační stížnosti v souladu s § 103 odst. 1 s. ř. s. Současně byla krajským soudem poučena, že nebude-li tento nedostatek v uvedené lhůtě odstraněn, bude kasační stížnost odmítnuta. Toto usnesení bylo právnímu zástupci stěžovatelky doručeno dne 23. 8. 2006. Ve stanovené lhůtě nebyla kasační stížnost požadovaným způsobem doplněna, když právní zástupce stěžovatelky krajskému soudu pouze písemně sdělil, že tato jej nekontaktovala, a proto nemá k dispozici žádné informace pro doplnění kasační stížnosti.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.

Stěžovatelka sice v kasační stížnosti výslovně uvedla, že ji podává z důvodu nezákonnosti správního rozhodnutí, ale žádným způsobem tyto důvody nespécifikovala a nekonkretizovala. Stížní body formulovala pouze obecně, aniž by ke svým tvrzením uvedla konkrétní argumentaci. Bez bližší konkretizace však nelze stěžovatelkou uvedené důvody pořadit pod žádný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Skutečnost, že podání neobsahuje zákonem požadované náležitosti, brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. S ohledem na to, že stěžovatelka ani na výzvu soudu nedoplnila důvody kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud její kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl, protože nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek nebyl přes výzvu soudu odstraněn.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť by to bylo nadbytečné, když samo podání kasační stížnosti má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci, který byl stěžovateli soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V dané věci však Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatelky odměnu za zastupování nepřiznal, neboť v tomto řízení nevykonal žádný úkon, za který náleží odměna podle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu